

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG 9-4-53 14
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

DE MAN DIE DE DUIVEL NAAR DE HEL JOEG!

ONS VOLLEDIG VERHAAL DOOR RAYMOND MACHEROT

DE MAN DIE DE DUIVEL NAAR DE HEL JOEG!

Bij het eerste morgenkrieken is heel het dorp op de been en praat over de geheimzinnige verschijning...

Een reus met de kop van een bok... Hij bereed een ijzeren paard en bedreigde de molenaar met z'n drietand...

Niet iedereen geloofde de geschiedenis van de molenaar...

Hoor je dat, vriend ! Wat zijn die mensen goedgelovig ! De molenaar had natuurlijk te diep in het glas gekeken, en dan gebeurt het meer dat men verschijningen ziet...

De « duivel » wandelde daar rustig en luisterde naar het gepraat van de dorpelingen...

Hij nam z'n geld af ! Dat is erger. Wij moeten door het bos en onze zakken zullen heel waarschijnlijk de duivel aanlokken... Maar ik wed dat...

Verontschuldig me, heren, kunt u me misschien de weg naar Luik wijzen ? Ik ben een handelaar en ken de streek niet.

De bandiet vraagt de kooplui handig uit over het doel van hun reis en de weg die ze willen nemen. De kooplui koesteren hoegenaamd geen achterdocht. Ze antwoorden vriendelijk en leiden Joachim tot aan de grote weg naar Luik...

Jullie inlichtingen zijn niet in dovemansoren gevallen... Ik heb de indruk dat we elkaar spoedig zullen weerzien, heren !

Enkele uren later op een eenzame weg in de Hoge Venen...

Simon, we hebben die fameuze Belzebub nog niet gezien... Ik ben er van overtuigd dat Reinier die geschiedenis gedroomd heeft...

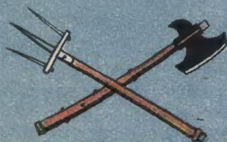
M'N HOED !!!

Die heren praten over mij, naar ik hoor !...

De duivel berooft de reizigers van hun geld en hun paarden en geeft het bevel op staande voet de plaat te poetsen...

DE MAN DIE DE DUIVEL NAAR DE HEL JOEG!

Gedurende de weken die volgden, verscheen de duivel heel dikwijls. Zijn slachtoffers verloren er steeds have en goed bij. De heer, die over de streek regeerde, moest een beslissing nemen.

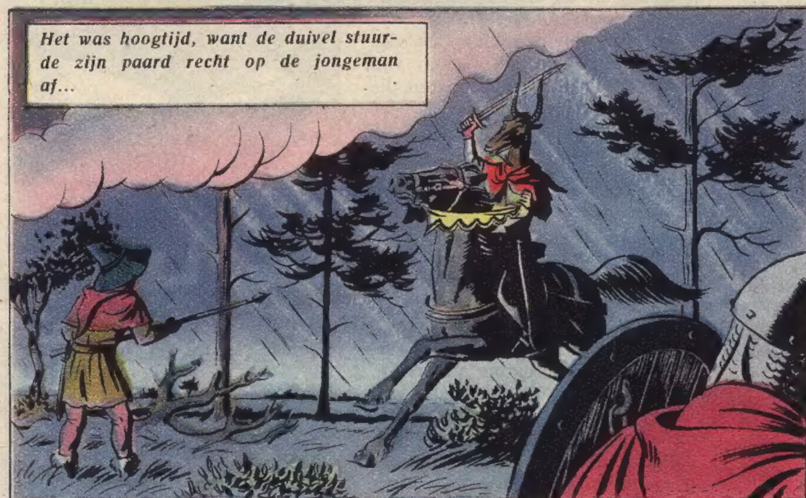

Niemand heeft ooit geweten dat de duivel van de Hoge Venen Joachim de bandiet was...
En de dappere houthakker geloofde heel zijn leven lang, dat hij Satan terug naar de hel had gestuurd.

EINDE

142 WEESJES

Deze tekening als briefkaart gedrukt, werd gemaakt door Raymond Hermans, dertien jaar oud, van het jongensatelier van Leuven.

ER zijn kinderen, die geen moeder meer hebben. En ook geen vader. Zo ken ik er hier 142 jongens van 3 tot 14 jaar. Ze wonen bijeen, heel het jaar door, en gaan naar de klas, juist lijk jij. Voor hen is het leven vervelend, geloof ik. En vooral, ze hebben geen moeder, die zegt : « Wel, Jan, 't is vandaag je verjaardag, wat zou je graag hebben ? Een voetbal ? Een bouwdoos ? Kies maar ! » Niemand weet misschien wanneer het hun verjaardag is, en zij zelf ook niet : het staat ergens in een boek geschreven, dat is al. Treurig, hé ?

En toch hebben ze nu ook hun prettige uurtjes in de week. Luister :

Op een goeie dag hebben we een prachtig lokaal gemaakt, een werkplaats, een « Atelier » ! De grootste jongens mochten helpen : er werd gekuist, gesleurd, geborsteld, behangen, getimmerd, dagen en dagen lang! Met oude platen en bruine jute werd een keurige zoldering gemaakt, de muren werden behangen met allerhande tekenmodellen, koppen en landschappen — dat gaf inspiratie. Een paar afgedankte, maar stevige deuren deden dienst als werkbanken, gegarneerde fruitbakken werden kasten. De eerste werktuigen kregen hun vaste plaats. Zo konden we beginnen.

Alle jongens willen dadelijk van de partij zijn. Er wordt getest, ze maken werkproeven bij de vleet... en ten slotte ontstaat de eerste « ploeg », een echte werkploeg, met ploegbaas, eigen materiaal, eigen werkuren. Weldra komt er concurrentie : een tweede ploeg. Telkens pogen we in elke ploeg iedere specialiteit vertegenwoordigd te hebben: modeltekenaar, houtbewerker, schilder, boetseerder. Pas later zullen andere vakken geleidelijk bijgenomen worden. Zo rollen de eerste producten weldra op de wereldmarkt briefhouders. Ruw en primitief, maar toch stevig en... onmiddellijk uitverkocht aan 20 francs het stuk !

Uitverkocht ! Daar sta je van te kijken ! Om een vast kliënteel te krijgen, moet je voor de dag komen met nuttige zaken, goed afgewerkt, geschilderd en opgeblonken !

Het tweede artikel is een sigarettenhouder. Simpel en solied. Zo staan er nu zelfs een paar in Amerika ! Een paar bekende boekhandels uit de stad stellen onze waren ten toon. Aan de ingang van een cinemazaal krijgen we zelfs een stand ! — en de verkoop vlot. Stilaan krijgen de jongens de nodige vakkennis — ze leren spaarzaam omgaan met alles. Ze hebben niet veel uitleg nodig om te beseffen dat de kosten van het materiaal moeten gedekt worden door de opbrengst van hun werk.

De jongens zijn volkomen vrij in het kiezen van hun werk. Zo werden er op korte tijd prachtige staaltjes van doorzicht en kunst geleverd. Een groepje b.v. specialiseerde zich in het vervaardigen van kristalposten. Deze werden aan 175 francs verkocht, na een degelijke test van de leiding. Op zes weken tijd maakten ze tien kristalposten die uitstekend functionneerden, en dan ook dadelijk hun kopers vonden.

Nu denk je misschien aan een soort fabriek of een vakschool, is het niet ? Wel, je zoudt liever eens moeten op bezoek komen; je zoudt de eerste niet zijn, vele grote mensen kwamen reeds kijken, en zelfs een hele school. 't Is er echt prettig, als je binnenkomt : een rustige stemming, de meesten zijn intens aan het werk, een paar zijn zeer ernstig uitleg aan het geven aan een collega, de radio speelt, niets is gedwongen, integendeel, de werkers zien er gelukkig uit, ze komen af en toe met een fier gebaar hun product tonen.

Wel, jongens en meisjes, wat vindt je ervan ? Ben je nu niet « efkens » jaloers ? Misschien zou je nog meer willen weten over het leven en het werk van die 142 weesjes ? Schrijf dan eens een briefje naar : **P. Van der Schueren, Minderbroedersstraat, 11, Leuven.**

brievenbus

Willy Claeys, Knokke. — Hartelijk dank voor je vriendelijke brief. Ik was blij te vernemen dat je niet onder de dijkbreuk geleden hebt. Met mijn beste groeten.

Lionel Rommens, Aalst. — Goede vrienden vinden steeds een gelegenheid om hun vriendschap te betuigen, nietwaar Lionel ? Ik ben blij dat onze volledige verhalen in je smaak vallen. Ik heb je groeten overgemaakt aan alle medewerkers, die je eveneens laten groeten.

Kristiaan van Baugel, Antwerpen. — Jij bent een fijne kerel ! Ik heb je opstel over je jachten met je vader in de Brechtse heide met aandacht en genoegen gelezen. Ik denk dat er vele Kuifjeslezers graag met hun vader op hazen-, konijnen-, sneppen- en eendenjacht zouden willen gaan, zoals jij ! Ik zou er mijn vader maar zeer dankbaar voor zijn ! En dat zal ook wel zeker ?

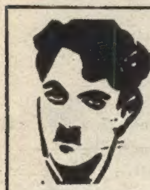
Jan van der Haert, Gent. — Ik heb je opstel eveneens goed ontvangen. Je hebt echter je ouderdom vergeten te vermelden, en die wou ik wel kennen om me een idee te kunnen maken over je werk. Met mijn hartelijkste groeten.

G. Dias, Wetteren. — Stuur me je tekeningen ter inzage. Dan kan ik je mijn opinie over je werk geven. Tot genoegen.

Henri Craninckx, Justus Lipsiusstraat, 26, Leuven wou graag corresponderen met een Hollands lezer van ongeveer 13-14 jaar, die ook postzegels verzamelt. Men schrijve hem rechtstreeks.

Hélène van Dormael, Tongeren. — Over dat onderwerp brengen we stellig nog een artikel. Maar je zult nog wat geduld moeten oefenen. Met m'n beste groeten.

Frans De Groote, College, Melle bij Gent zou willen corresponderen met een Kuifjeslezer (liefst uit Ronse of omgeving), die houdt van uitstapjes en vliegtuigen. Men schrijve hem rechtstreeks.

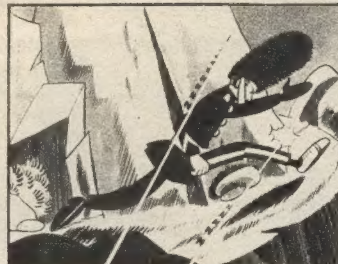

Lees volgende week
ons volledig verhaal
door
FRANS CRAENHALS
DE JEUGD VAN CHARLIE CHAPLIN

Victoria presenteert
DE HELDHAFTIGE KARAVAAN

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE (weekblad). *Redactie-Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — *Uitgever - Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. : 3653. Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4 per kwartaal.

Mijn Paasvacantie

Enkele weken voor de Paasvacantie stelden we de vraag: WELK ZIJN JE PLANNEN VOOR DE VACANTIE ? Verschillende lezers schreven ons dat ze reeds hunkerden naar het verlof om op kamp te kunnen gaan, anderen droomden van fietstochten, reizen, vissen, trektochten, cowboy spelen in de bossen en op de heide. Sommigen dierven verzekeren dat ze hun ouders zouden helpen, en hun achterstand in hun studies zouden trachten in te lopen. Ik hoop dat vooral deze laatsten hun plannen zullen ten uitvoer brengen, en wens hen, zowel als al de andere lezers, een aangename Paasvacantie !

En hier volgen dan enkele inzendingen :

EEN BLOKHUT BOUWEN

Leo **Rubbens van Sint Niklaas Waas** vertelde me dat hij tijdens de Paasvacantie met Willy De Sutter een blokhut zou bouwen voor de Kuifje's Club van St Niklaas. Ik hoop dat die blokhut er nu bijna staat, ik verwacht er beslist een foto van ! Een van onze medewerkers zal eens een kijkje komen nemen !

MIJN ZEILBOOT

Pieter Florizone van Oostduinkerke verlangde eveneens naar de verlofdagen, want die zou hij kunnen doorbrengen in de yachtclub van Nieuwpoort. Ik laat hem daarover aan het woord : « Mijn broer en ik hebben daar 't kampioenschap behaald. We hebben een zilveren beker gekregen en mogen gedurende de Grote Vacantie naar Monaco gaan koersen ! (Daar hou je ons van op de hoogte, hé Pieter ?) Gedurende de Paasdagen gaan we ons bootje opkalefateren, en de zeilen wassen en drogen op zolder. Daarna kunnen we er weer mee in zee steken ! » Dat belooft fijn te worden ! Ik zou wel willen van de partij zijn !

DE LEEUW VAN VLAANDEREN SPELEN

TIJDENS de Paasvacantie zou ik gaarne naar het Rivierenhof gaan spelen », zo schreef me **Ronald Vos van Borgerhout. « Daar zou ik dan « De Leeuw van Vlaanderen » spelen alsook « Ivanhoë » en « Cochise »,** verhalen die in Kuifje verschenen zijn. Wanneer het slecht weer is, speel ik thuis met mijn vijf en dertig loden soldaatjes. »

IK NEEM HET ROER OVER

van vader », zo schrijft **Honoré De Winter van Brugge.** Hij wist me reeds nauwkeurig zijn uurrooster mee te delen. « Van zeven uur 's morgens sta ik naast vader aan 't roer van onze boot met mijn waterloopkunde schrijfboek in de hand om de streken te leren kennen waar we doorvaren. Om acht uur neem ik het roer van vader over, om hem wat rust te gunnen. Om tien uur geef ik het hem weer, en schuur de schuit. Om twee uur neem ik weer het roer over voor een paar uurtjes, en 's avonds doe ik mijn dagelijkse oefening op mijn accordeon. » Dat is inderdaad een aangename vacantie : met een roer in handen door steeds afwisselende landschappen ! En 's avonds met muziek door 't leven...

EEN AVONTUUR

René Blommaert van Brugge zou een avontuur willen beleven. Maar hij stelt dadelijk een voorwaarde : « Ik moet er goed van afkomen, hé ! » Avonturen beleeft men niet wanneer men er op wacht, die komen op 't onverwachts, dat weet René reeds, daarom zal hij zich tevreden stellen met een kampvuur waar men 's avonds rond de laaiende vlammen spook- en griezelverhalen vertelt, waar je dan 's nachts geen oog kunt van dicht doen, en je bij elk gerucht ligt te rillen als een espenblad. Ik wens je je bekomst, René !

RAVOTTEN OP DE FOOR

dat is de droom van **Lucien De Craen van Diegem,** die me schreef dat het met Pasen kermis is te Diegem. « Ik zal veel op de foor kunnen ravotten, en bij de schietkramen zal ik ook mijn man staan. Ik ben nogal een goed schutter. Verleden jaar heb ik veel konijntjes en matroosjes gewonnen. Ik geef die dan aan een ziek buurkind of een neefje, want gedeelde vreugde, is dubbele vreugd. » Goed zo, Lucien, en veel plezier op de foor !

OP DE RIJN

Tijdens de vacantie zou ik een reisje willen maken op de Rijn, tussen de machtige bergen. » Niet iedereen krijgt zo 'n kans, maar je moet weten dat **Maurits Temmerman** die me dat schreef, een schippersjongen is, die reeds de helft van Europa gezien heeft !

IK WEET HET NOG NIET...

Leon Nauwelaers van Brugge heeft ook aan ons openbaar onderzoek deelgenomen, maar hij wist me nog niet te vertellen wat hij zou doen.« Voorzeker me niet dik eten, want ik ben al dik genoeg. Als ik te veel fratsen uitsteek, krijg ik onder mijn broek. Wat ik zal doen ? Ik weet het zelf nog niet, maar ik zal het u eens laten weten na de vacantie, beste Kuifje. »Dat is vriendelijk. Ik wacht op nieuws !

VOOR MIJ IS HET PAASVERLOF GEDAAN

schreef een van mijn lezers. een zekere **De Meulenaere** (die verzocht wordt zijn adres bekend te maken). « Ik ben reeds vijftien jaar, en werk reeds als jongste bediende op een bureel. Ik zal nog wel eens met heimwee naar de schoolgaande jongens kijken, maar ja, ik leg me neer bij mijn taak. Voor mij is dit verlof : werken... werken... werken... » Wanneer je je werk goed doet, beste vriend, dan zul je je later mooie vacanties kunnen permitteren.

IK BEN OOK REUZEBLIJ

Ook deze maal is er een deelnemer die me ontroert heeft. Het is Walter van Panhuyzen van Linthoutstraat, 130, van Schaarbeek, die me schreef : « Hoe ik mijn Paasvacantie doorbreng ? Ik heb namelijk de kinderverlamming en lig in een instituut te Brussel. De dokter heeft gezegd dat ik voor drie dragen naar huis mag, en dat is heel veel. Daar ben ik reuzeblij mee ! »

Dat al onze lezers die zich gemakkelijk vervelen en nooit tevreden zijn, eens aan de kleine Walter denken, die spijts alles ook blij is.

Wie schrijft hem eens een briefje ? Wie bezorgt hem een aangename verrassing ?

Al de deelnemers wier antwoorden op deze pagina gepubliceerd werden, kregen een mooi boek toegezonden.

En hier volgt dan onze nieuwe vraag in onze reeks openbare onderzoeken :

JULLIE KRIJGEN HET WOORD

MIJN EIGEN HOEKJE

Je hebt thuis waarschijnlijk wel een eigen kamertje, dat je zelf versiert, een eigen kast, waar je al je schatten opbergt, of misschien wel een eigen hoekje in de tuin, waar je zelf bloemen plant...

Vertel me eens in een tiental lijnen een en ander over je eigen hoekje ! De antwoorden moeten **vóór Dinsdag 14 April** ingezonden zijn.

Voor 1.500 frs. of 100 gulden prijzen !!!

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

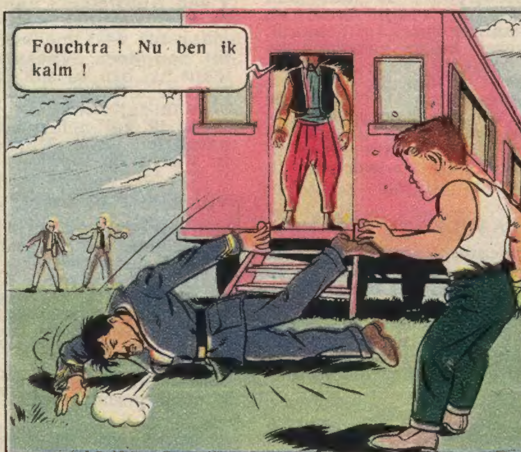
Pom, de kleine ezel, komt zijn vriend Teddy te hulp door de « Hartvreter » een stevige stoot in de buik te geven. De « Hartvreter » is woedend en wil Pom neerslaan, doch...

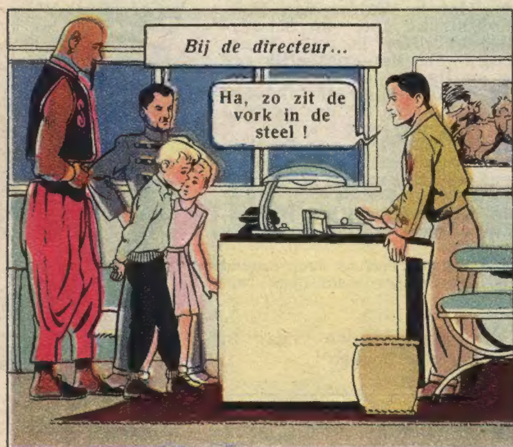

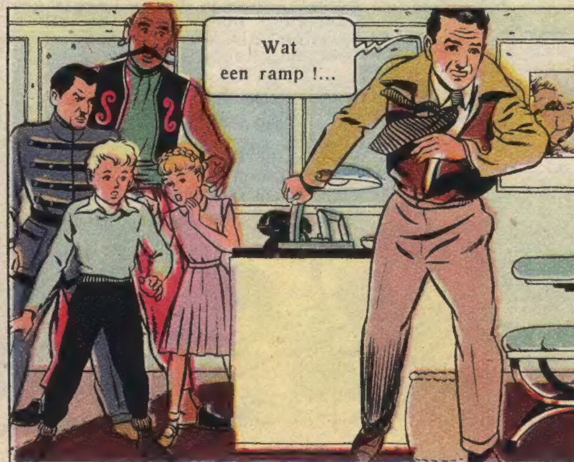

(Wordt voortgezet.)

FORT ORANJE

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Aan boord van de kraak, waarmee onze vrienden naar Amerika varen, is muiterij uitgebroken. Enkele opstandelingen naderen de kajuit van Nele...

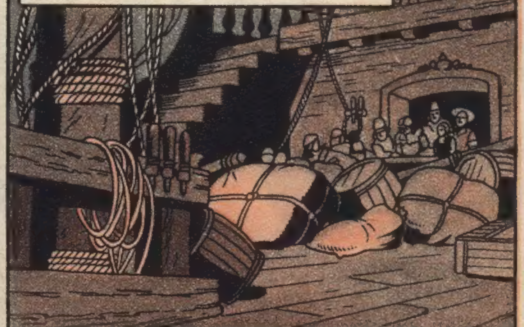

Koen en zijn vrienden strijden tegen een misdadigersbende die de petroleuminstallaties saboteert. Texas Slim rijdt met zijn cowboys naar het Bighorn's Hotel. Hij wordt door Ralph Costello in een val gelokt, doch weet zich te bevrijden. Hij kan de bandieten gevangen nemen en ondervraagt Costello. Bij zijn terugkeer vindt Texas Slim een deel van de hoeve in as gelegd...

TEXAS S

DE DEMONISCHE LIST

NIEMAND gaf zich de moeite langs de hoofdingang de ranch binnen te rijden, die trouwens onzichtbaar was door de dichte rookwolken die over de hoeve samengepakt waren en nu en dan door een felle roodpurpere vlam uiteengereten werden.

In een geweldige steeple-chase sprongen elf duivels over de omheining. Geen enkele valpartij. De paarden vlogen over het hekken en kwamen met ongelooflijke lenigheid weer op de grond terecht. Die konden zich best met hun wilde ruiters meten...

De cowboys stormden naar de binnenplaats van de ranch waar mensen, onherkenbaar door de zwarte rook, door elkaar wemelden.

— Hé, Texas Slim ! Schiet niet ! riep een stem die van onder de buik van Buddy scheen vandaan te komen.

De Ridder van de Prairie weerhield nog net op tijd zijn paard en de haan van zijn Luger... Nu herkende hij pas de man die voor hem stond. Het was luitenant Clark Malone van de Texas Rangers, de moderne politietroep die de naam en de deugden van de legendarische militie uit vroeger tijden geërfd had.

— Wat gebeurt er hier ?

— Dat zal ik je later wel vertellen ! We hebben de bandieten, die je ranch overvielen gevangen genomen behalve twee, die zich in gindse stal hebben verschanst en schieten op m'n jongens die het gebouw omsingelen. We moeten allereerst het vuur blussen dat die booswichten ontstoken hebben. Help een handje, het zal hard nodig zijn !

— En mijn oude cowboys ? Miss Hermans, Koen en Mickey Yellowhills ?

— Allen gered ! Maar schiet op nu ! De tijd dringt !

DANK ZIJ DE HARDNEKKIGE WEERSTAND VAN DE VETERANEN, HAD TANTE JEANNE DE TIJD GEKREGEN DE TEXAS RANGERS TE VINDEN...

DANK ZIJ TANTE JEANNE

DE komst en de hulp van Texas Slim en de overige vrienden gaf de anderen weer nieuwe moed en weldra was het vuur overmeesterd. De wind stak op en die verdreef de laatste rookslierten. Eindelijk was het mogelijk iets te onderscheiden. Texas Slim keek de ogen uit... Al zijn Old Fellows waren daar tot de tanden gewapend. Met de rifle over de schouder en de six-gun aan de gordel hadden ze meegeholpen om het vuur te bestrijden. Ze waren moe en afgemat, hun gezicht zag zwart van rook en kruit, maar ze lachten omdat ze ondanks alles overwonnen hadden en... om het verwonderde gezicht van hun boss...

De rosse jongen stond daar te draaien met twee enorme Colts 44, alsof het speelgoed was, en glunderde. Koen was zichtbaar verheugd zijn beste vriend behouden weer te zien. Tante Jeanne stond er bij, tenger, zwijgend, onverschillig maar bevend.

Door ontroering overweldigd, opende Texas Slim de armen en omhelsde de twee jongens, die het dichtst bij hem stonden.

— Ik omhels jullie allemaal, vrienden ! M'n beste vrienden !

Hij wou dadelijk weten wat er, tijdens zijn afwezigheid, op de ranch was gebeurd, doch de cowboys drongen er met klem op aan, dat hij eerst zijn belevenissen zou vertellen. Men juichte hem hartelijk en lang toe, wanneer hij vertelde hoe hij, achter z'n rug en in de spiegel kijkend, de lijfwacht van Costello met één schot ontwapend had. De cowboys waren véél gewoon van hun boss, maar dat overtrof alles wat hij totnogtoe op z'n actief had !

De luitenant van de Texas Rangers verhaalde de aanval van de bandieten op de hoeve, de verwoede tegenstand van de oude garde, tot op het ogenblik dat alles in brand stond en zij zich moesten terugtrekken in het huis van de baas... En toen was tante Jeanne over de omheining geklommen en was ontsnapt...

Tijdens haar kort oponthoud te Whitebridge had ze over ons gehoord en vernomen, dat we in de omgeving opereerden. Op dit ogenblik had ze daaraan natuurlijk niet het minste belang gehecht, doch tijdens de wanhopige strijd tegen de bandieten was het haar weer ingevallen en ze besloot alles op het spel te zetten om ons te hulp te roepen...

ROMAN
DOOR MARCEL
ARTIGUES

GEILLUSTREERD
DOOR REF

DE TEXAS RANGERS KOMEN...

EENS over de omheining was tante Jeanne naar de plaats gelopen waar de wagens van de bandieten geparkeerd stonden, had zich resoluut achter het stuur van een dezer gezet en was bliksemsnel weggereden, de motors van al de wagens waren trouwens reeds aangezet door de bandieten zelf die, voor het geval ze op het laatste nippertje moesten wegstuiven, geen tijd mochten verliezen.

Niemand had tante Jeanne gezien en het lawaai van de motor was verloren gegaan in het helse tumult van de strijd en het geknetter van de vlammen. De bandieten hadden alleen oog voor de cowboys die ze wilden uitroeien, maar deze bleken veel taaier dan verwacht. Verschanst in de verandah van het huis van de boss, hadden ze geschoten als duivels en belet dat de schurken benzine over de laatste vesting zouden gieten, om ook deze neer te branden. Dank zij deze hardnekkige weerstand had tante Jeanne de tijd gekregen de Texas Rangers te vinden...

We zijn in onze jeeps gesprongen en in razende vaart hierheen gekomen. De bandieten hadden het intussen in het hoofd gehaald, het hoofdhuis met brandende pijlen te bestoken, net als de Roodhuiden dat vroeger deden...

Maar we hebben dadelijk het vuur geopend en we kregen ze spoedig klein, behalve dan de twee, waarover ik je reeds sprak, en die nog steeds van uit hun schuilhoek vuren. Maar wacht, we zullen ze krijgen, en levend ! Een van onze kogels is veel te goed voor die schurken. Wel, Slim, je zegt niets ? Je hebt hier een stel kranige kerels, hoor ! En ik zal maar beginnen met Miss Hermans te vermelden...

— Dank je, Miss Hermans, zei Texas Slim eenvoudig en stak de twee handen uit.

Tante Jeanne drukte ze, en antwoordde met een glimlachje :

— Denk je dan werkelijk dat ik me de les zou laten spellen door zo'n troep gemene lui, die de streek terroriseren ?

Texas Slim antwoordde niet. Hij wist nu dat er geweldig veel kruim in tante Jeanne stak.

— En weet je wat er vooral prachtig is, Texas Slim ? Dat er niemand van je lui gekwetst werd !

— Ja... behalve Old Bear Terry...

PLASTIC JACK EN ALEK TAMYRAS

DE Ridder van de Prairie ging zijn oude kameraad opzoeken, die men nu in het bed van de boss gelegd had. Neen, hij was niet dood, maar bewusteloos... Een ogenblik lang bleef Texas Slim zwijgend op z'n vriend kijken, dan zei hij tot de luitenant :

— M'n jongens zullen je helpen om die twee misdadigers bij de lurven te pakken.

Het was Texas aan te zien, dat hij er zelf ook absoluut wou bij zijn... Hij liep de rijen van de gevangenen af en het werd hem duidelijk dat de twee laatsten niemand minder waren dan Alek Tamyras en Plastic Jack !

Ze schoten vanuit een schietgat, dat in de stal was aangebracht, op de Texas Rangers, die verschanst achter alle voorwerpen die hun enigszins dienstbaar konden zijn, de ring nauwer en nauwer toehaalden. Slechts nu en dan werd er geschoten. De Texas Rangers waren er van overtuigd dat ze het, zodra de luitenant het teken voor de bestorming zou geven, zouden halen...

Op het ogenblik dat Texas Slim ter plaatse kwam, werd de poort van de stal ver opengeslagen, de Texas Rangers liepen vooruit, doch... een twintigtal monsters kwamen hinnikend uit de stal gestormd... Het waren de paarden, die in de stal achtergebleven, met brandende bussels stro, op de flanken door de bandieten buiten gejaagd werden...

Tussen deze hinnikende dieren waren er echter twee die aan hun flank niemand minder droegen dan Alek Tamyras en Plastic Jack. Hun tactiek zegevierde, want de Texas Rangers moesten vliegensvlug op zij springen om niet vertrappeld te worden en de gangsters waren, voor iemand dit had kunnen verhinderen, reeds ver van de ranch verwijderd...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

ortgezet.)

DE TROUWE PADDY

Paddy wordt door zijn jonge meester en Mark Trail voor een wedstrijd afgericht. Jackie's vader houdt niet van de hond, hij wil het dier doden, doch schiet in z'n eigen been...

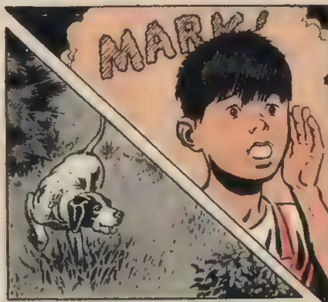

Paddy vervolgt rustig zijn weg. Hij is patrijzen op het spoor en zoekt naarstig...

Hij heeft ze gevonden...

Door de scherpe kreet van Jackie stuiven de vogels op...

... en zoeken aan de overkant van de spoorweg een schuiloord...

Paddy volgt hen...

Eindelijk heeft Paddy de patrijzen weergevonden en blijft pal staan...

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

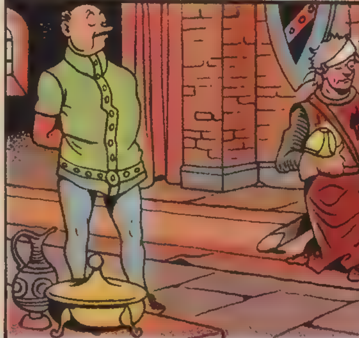
De heer van Kleef is een heks gaan opzoeken om haar hulp in te roepen. De heks haat al de van Witthems...

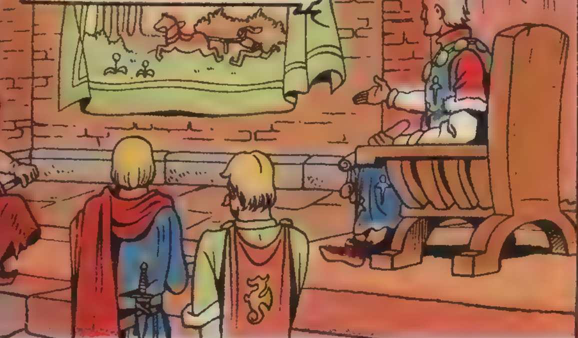

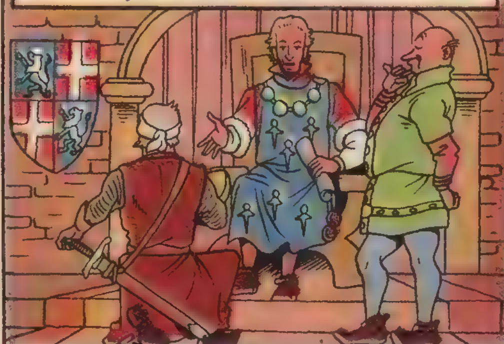

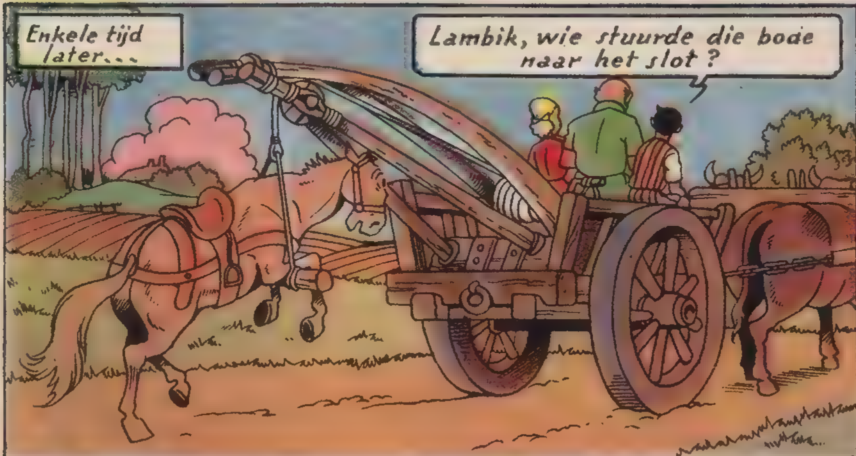

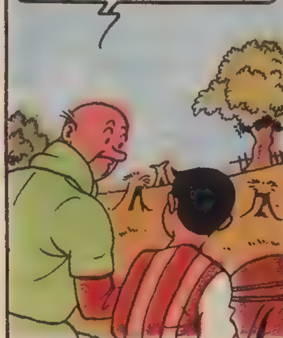

(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

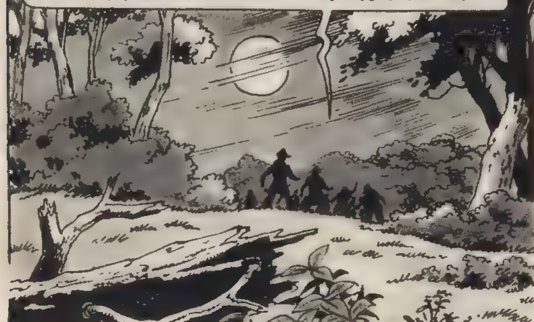

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Enige tijd later wordt het vuur aan de takkebossen gebracht. Weldra staat het gebouw in lichtelaaie. Lange tijd blijven de Kerels juichend toezien en keren dan huiswaarts, al zingend het Keerlen zegelied...

Toen Karel de Goede het nieuws van de verwoesting van het slot van Straten vernam van de gevluchte Rambold Tancmar, ontstak hij in hevige woede. De hofraadsheer, Tancmar van Straten maakte van deze gelegenheid gebruik om de vorst tegen de Kerels op te hitsen en stelde voor het Vlaamse land aan te vallen. De graaf echter, hield er aan door het Vlaamse volk als een rechtvaardig man aanzien te worden en daagde Tanc-

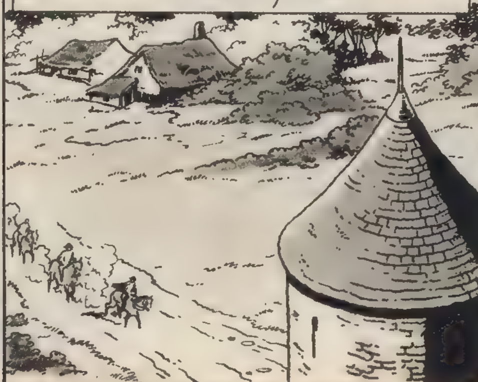

(1) Ridders

(Wordt voortgezet.)

Was een Aprilvis

« Op één April zet men de zotten op de dril ! » zegt de volksmond. Ben je er werkelijk ingelopen ? Neen ?

We kregen nochtans een heleboel aanvragen om de plechtige opening van de tentoonstelling van de maanraket bij te wonen.

Ja, ze heeft waarachtig veel succes gekend, die raket ! Dat was grotendeels te danken aan de prachtige foto genomen door de fotograaf Hensler.

— Een trucje ?

— Neen, vriend, geen trucje ! Het was de foto van de maquette van Hergé's maanraket, die geconstrueerd werd door Arthur Vannoyen (we mogen ook hem hierbij wel eens feliciteren !). Deze miniatuur-raket maakt het aan Hergé mogelijk de decors voor de reis naar de maan van Kuifje en zijn vrienden perfect te tekenen.

Hierbij nog twee foto's van deze maquette. De werktuigkundige werd er bijgevoegd en dat is, we geven het toe, een trucje... Maar, zou je niet zweren dat het een echte raket is, klaar om naar de aardsatelliet te vliegen ?

Wie weet wordt dit niet spoedig een werkelijkheid !

KUIFJE.

TRAGISCH EINDE VAN DOOLEY'S VOETBALCARRIERE

DE MEEST VERWENSTE SPELER VAN ENGELAND THANS ONDER BLIJKEN VAN SYMPATHIE BEDOLVEN

EEN GIFT VAN 420.000 FRANCS

ONLANGS gebeurde er in Engeland een vreselijk ongeluk : Derek Dooley, de 23-jarige middenvoor van Sheffield Wednesday, liep in een botsing met Thompsons, de Preston-doelwachter, een dubbele beenbreuk op. Bijna onmiddellijk traden er zo erge verwikkelingen in dat men Dooley's gekneusde been tot boven de knie diende af te zetten. Zijn toestand bleef lange tijd zorgwekkend ! Een van de behandelende geneesheren moet hebben verklaard : « Zo iets gebeurt één keer op het millioen ! »

Dit verschrikkelijk gebeuren heeft in heel de Engelse sportwereld ontsteltenis verwekt en de warmste blijken van sympathie en deelneming stromen nog steeds uit alle hoeken van het land naar Preston.

Alleen zijn 21-jarige echtgenote is is het toegelaten de onfortuinlijke Dooley in de kliniek te bezoeken. Zij vertelde dat hij uit een lange verdoving ontwakend, met zijn linkerbeen dadelijk de plaats opzocht waar zijn rechterbeen zou hebben gelegen en kermend riep : « Ik voel er niets... »

Dag en nacht wordt de kliniek te Preston telefonisch gepraamd om nieuws over Dooley's toestand. Er werd te Sheffield een steunlijst geopend en men ontvangt giften uit gans het land.

Een zekere Jack Coulton, die vorig weekend op twee pronostieken winnaar werd en ruim 15 millioen francs opstreek, heeft dadelijk een bedrag van 420.000 francs gestort. En het ochtendblad « Daily Miror » heeft Dooley reeds een betrekking van sportcommentator aangeboden.

DE ROODHARIGE « WONDER BOY »

DEREK DOOLEY was de meest uitgefloten speler uit de Engelse competitie. De machtige roodharige : 1 m. 90 groot, 87 kgr. wegend, sterk van lichaam en onverzettelijk van wil, mocht zich op geen vreemd veld tonen of het huilconcert begon. Zijn grote kracht en onbeheerste ijver tilden hem op tot het idool van heel Sheffield, doch namen anderdeels de aanhangers van de andere club op het eerste gezicht al tegen hem in. Hij was de meest besproken speler uit de Britse Liga, terwijl hij achttien maanden voordien voor het grote voetbalpubliek, nog een volslagen onbekende was.

Vorig seizoen trapte hij echter als middenvoor van de tweede klasse-club Sheffield Wednesday 46 doelpunten samen. Hij was topscorer uit de Engelse Liga en hielp zijn club weer naar de eerste klasse.

In het hoge gezelschap vond de felle roodharige aanvankelijk de weg naar de touwen niet. Zijn club leed nederlaag op nederlaag, en Dooley werd geweerd. Na een paar speeldagen die voor Sheffield evenmin succes brachten, werd Derek weer in de ploeg ingehaald. Dooley speelde weer met al de kracht van zijn sterk lichaam en al de geestdrift van zijn drie en twintig jaar. Hij maakte een doelpunt, en Sheffield won ! Dooley bleef doelpunten maken en Sheffield lukte een opzienbarende reeks van twaalf of dertien wedstrijden zonder nederlaag.

DE ROL VAN HET TOEVAL

DE « tank », de « scoormachine » Dooley stond in het brandpunt van de belangstelling. Hij had geweldige sympathisanten en onverzoenlijke tegenstanders. Doch terwijl de « massa » buiten Sheffield hem niet luchten kon, nam de hele pers week aan week zijn verdediging op. Alle Engelse bladen roemden inderdaad zijn physische kracht, zijn zegedrift en onblusbare ijver. Dooley werd een « vedette » met al de gevolgen van dien. De verdedigers kregen het speciaal op hem gemunt. Hij moest zoveel trappen en stoten op de weg naar het doel incasseren, dat zijn club, ten einde hem telkens weer op verhaal te kunnen laten komen, hem vaak een rustdag moest verlenen. Maar Dooley's strijdlust verminderde nooit.

De Engelse bladen commentarieerden het geval van de gehate man met de ironische bemerking : « Dooley geeft trappen, maar krijgt er veel meer ! »

De jammerlijke gebeurtenis op Preston wordt met een sluier van tragiek omweven als men nagaat dat sommige bladen de week zelf, dat het ongeluk gebeurde, schreven : « Sommige achterspelers, die om hun hardheid bekend staan, zouden hebben gezeid : « Ha, mijnheertje Dooley wil grof spelen ! Goed, wij gaan op zijn uitnodiging in ! »

Het toeval heeft die woorden zo kort nadien een ijzingwekkende klank verleend... Alleen het toeval, gelukkig ! Preston's doelwachter treft bij dit gebeuren geen enkel verwijt. Het was een ongeluk ! Want op het ogenblik dat Dooley zijn verwonding opliep floot de scheidsrechter vrijschop... tegen... hem !

POL-PIET HEEFT Z'N IDEEËN

DIT alles gebeurde in de week vóór Pasen. Pol-Piet voelde zich in die dagen buitengewoon fit, want hij was negen jaar geworden en werd dus een man. Gelijk alle mannen, had hij van tijd tot tijd een idee dat hem als een bliksemflits door het hoofd ging... En het waren soms heel grappige ideeën!

Hij haalde in die Paastijd echte Uilenspiegelstreken uit. Papa zette, om de schijn te redden, een paar boze ogen op, en mama verborg een lach achter haar hand. Het was geen Paastijd, zoals ieder jaar, het was de Paastijd van Pol-Piet...

Eerst was het de geschiedenis met de wandelstok van grootvader. Het was een wandelstok, in kornoeljehout die grootvader, toen hij uit Nederland kwam om in Zuid Afrika fortuin te zoeken, had meegebracht. Hij werd als herinnering bewaard, doch niet alleen als herinnering... Pol-Piet had zijn grootvader nooit gekend, zijn ouders woonden in Janodielburg lang voor hij geboren werd, maar als hij weer een keer een ruit had ingegooid, de dahlia's had platgetrapt, of zijn huiswerk niet had gemaakt, kreeg hij van z'n vader een paar tikken op z'n broek met die wandelstok. Niet dat het erg pijn deed, maar Pol-Piet voelde zich diep gekwetst in z'n eigenliefde. Op de grote hoeve wist iedereen er natuurlijk van af, en wanneer hij dan nadien in de stal rondneusde of over de velden kuierde, was er telkens een olijkerd die lachend vroeg hoe het met grootvaders stok ging. Pol-Piet voelde zich dan diep beledigd en het was dus niet te verwonderen, dat hij een wrok koesterde tegen grootvaders wandelstok.

En zie, toen gebeurde het dat Karafa, een grote Hottentot met ronde ogen die goeie maatjes was met Pol-Piet, een afsluiting moest herstellen. Zoals naar gewoonte stond de jongen toe te kijken, want hij zag hoe Karafa met z'n hakbijl, die hij mee uit het oerwoud had gebracht, de planken kliefde, plooide, paste en tegen elkaar schoof, zodat alles haarjuist paste. Hij zong daarbij en antwoordde zo kort mogelijk en in gebroken Afrikaans, op al de vragen welke Pol-Piet hem stelde en, de hemel weet, dat het er véél waren!

— Karafa, waarom sla je twee keer op de grond alvorens de palen in de grond te hameren?... Karafa, waarom hou je de liaan tussen je tanden, terwijl je haar aan de punt van de paal bindt? Karafa, waarom kijk je naar alle kanten, terwijl je werkt alsof je ogen op de toppen van je vingers stonden?

— Omdat het zo is! antwoordde Karafa, en dat moest volstaan.

Even voor het werk ten einde was, heerste er een lange stilte. Karafa betastte en bekeurde de laatste planken die hij overhield en bekeek het stuk dat hij nog moest afsluiten critisch. Het was toen dat Pol-Piet's, éérste idee hem door het hoofd ging :

— Zoek je een stok, Karafa? Ik weet precies wat je nodig hebt. Een ogenblikje, ik ga het halen?

Een minuut later verscheen onze vriend buiten adem en gaf, je hebt het geraden, grootvaders stok, aan de grote neger. Deze nam hem zonder er zelfs naar te kijken, paste even om te zien of hij wel lang genoeg was en sloeg er dan resoluut de knop af. Dan maakte hij twee inkepingen in de stok, vlocht er lianen rond, en klaar was Kees. Langs daar zouden de koeien de weide

niet meer verlaten, de afsluiting was stevig.

Toen papa Branke de stok niet op z'n gewone plaats vond, gaf hij z'n zoon een paar meppen om de oren en daar bleef het bij. Pol-Piet's ogen glommen van leute. De stok was en bleef weg, en hij voelde zich in z'n eer hersteld.

★

De dag vóór Pasen moch Pol-Piet met z'n moeder mee naar de stad om inkopen te doen voor het feest. In het uitstalraam van een grote suikergoedwinkel op het Paul Krügerplein zag hij een nieuw snoepgoed liggen : chocoladen apennootjes!

— Daarvan zou ik graag smullen, maatje!

— Goed, Pol-Piet. Het is niet alle dagen Pasen! Je papa moet deze avond ook nog naar de stad om een en ander lekkers in te kopen voor morgen, ik zal hem vragen een zakje chocoladen nootjes mee te brengen.

— Eén zakje maar?

— Je weet dat je op Paaszondag eieren krijgt, niet? Het is een oud gebruik uit Europa dat in onze familie nog in ere wordt gehouden. Ik beloof je een vol ei chocoladen nootjes voor je ontbijt. Ben je nu tevreden?

— Alle eieren zijn niet even groot, maatje. Er zijn er grote en... er zijn er kleine!

— Je mag je ei zelf uitkiezen, hoor jongen!

★

Op de terugweg zei Pol-Piet geen woord, maar hij had een idee...

's Namiddags zag men hem opgewonden door de kippenhokken rennen. Toen mijnheer Branke op het punt stond naar de stad te vertrekken, gaf z'n vrouw hem een lijst met de aankopen die hij doen moest, en ze voegde er aan toe :

— Vergeet vooral die chocoladen apennootjes voor Pol-Piet niet... Maar, waar is die jongen nu?

— Hier ben ik al, mama!

En inderdaad, daar kwam Pol-Piet aandraven met een groot pak in de armen.

— Je komt net op tijd! Geef vlug het ei dat je gekozen hebt om het met chocolade te vullen.

— Hier is het!

Zij zette het pak op tafel en wikkelde er zorgvuldig het grijs papier af... Hij watertandde reeds bij het vooruitzicht de volgende morgen chocoladen nootjes te eten...

Uit het pak kwam eindelijk het ei dat hij gekozen had te voorschijn... Een enorm struisvogelei!

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

In gezelschap van militairen en leden van de politie, inspecteert Renard de omgeving van de Zwarte Toren, de basis van de bende. Maar Axel Borg heeft alles voorzien...

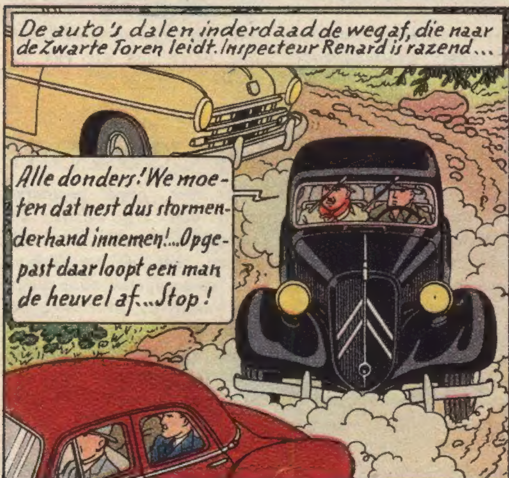

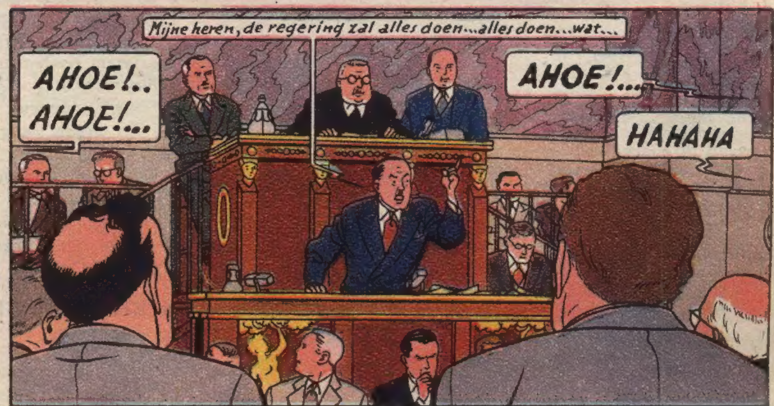

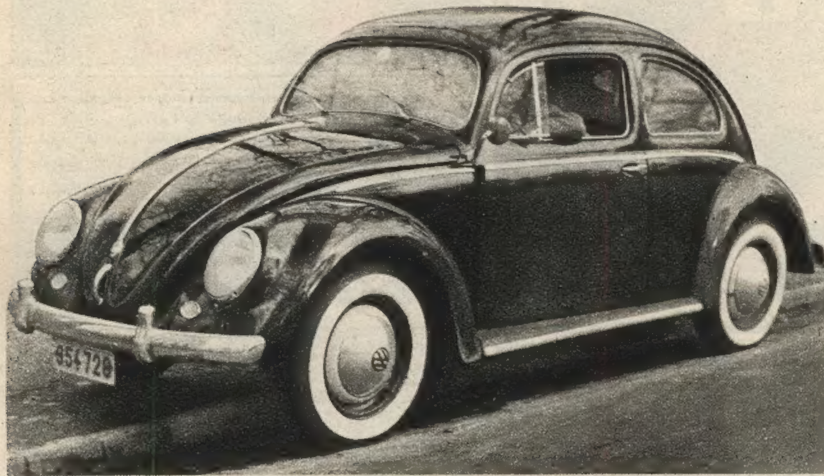

Wordt voortgezet.)

KUIFJE *maakt een proefrit*

De VOLKSWAGEN

EVEN KENNIS MAKEN

IS dat eigenlijk nodig? De Volkswagen maakt deel uit van ons stadsbeeld, van onze wegen. Zoals zijn naam het duidelijk zegt, is hij een wagen voor het volk, d.w.z. een wagen die niet veel kost bij de aankoop, niet veel onderhoud vergt en wiens verbruik tot een mimimum werd herleid.

De Volkswagen werd in 1938 vervaardigd, en had op dat ogenblik zoveel voorsprong op andere merken, dat hij thans nog steeds kan wedijveren met auto's van jongere data. Alleen de niet-gesynchroniseerde versnellingsbak, die bovendien nogal veel lawaai maakt, verraadt de leeftijd. Sedert enkele maanden kan men echter het luxe-model verkrijgen, uitgerust met een synchro-mesch-versnelling.

De importateurs waren zo vriendelijk ons voor drie dagen een Volkswagen te lenen en we maakten er een proefrit van 800 km. mee. Dat is een hele afstand, en we hebben dan ook moeten afrekenen met alle tribulaties, waaraan een autovoerder in België het hoofd moet bieden : Dicht bevolkte steden en dorpen, slechte wegen, keikoppen... Bovendien hing er in Hoog-België een Londense mist en waren de wegen bezaaid met verraderlijke plekken ijzel.

OP REIS MET EEN VOLKSWAGEN

AAN het besturen van een Volkswagen moet je je wennen. Alles staat achteraan in de wagen en hierdoor volgt een andere verdeling van het gewicht. Zodra men het « beet » heeft, is het een pretje. De Volkswagen is baanvast en z'n nieuwe suspentie verzekert een grotere stabiliteit zowel op de rechte weg als in de bochten.

De vier wielen, onafhankelijk door dwarsliggende veren met torsiestangen en telescopische schokbrekers geven de Volkswagen het gewenst comfort, zelfs op slechte wegen. De wielen van het nieuwe model werden iets verkleind, terwijl de banden groter zijn.

Het ware allemaal perfect, indien de wagen niet zo gevoelig was aan de zijdelingse wind.

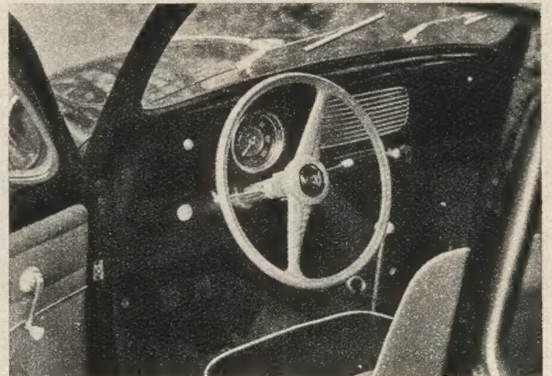
Het stuur is zacht en nauwkeurig en de remmen van het nieuwe model zijn nog beter dan die van het oude.

CARROSSERIE EN COMFORT

ONNODIG over de lijn van deze wagen te spreken ! Men kan van oordeel zijn dat ze niet zeer mooi is, doch we zijn er zo aan gewoon geraakt, dat het niemand meer stoort.

De nieuwe modellen hebben steviger schokbrekers, goed zichtbare rode lichten, de hoornopeningen z i j n ovaal, en de zijwindschermen degelijk.

De controle-instrumenten zijn zeer goed geplaatst, doch niet erg talrijk. De ruiten schuiven makkelijk op en neer, de verwarming kan men regelen naar wens. Het uitzicht, over het algemeen, is niet schitterend. Het uitzicht van de chauffeur wordt vooral gehinderd door de linkerstijl van het windscherm. Waren de twee plaatsen achteraan ruimer, zou de auto ons nog beter bevallen !

HET MECHANISME

DE motor van de Volkswagen heeft een inhoud van 1131 cm³ met vier platte, tegenover elkaar staande cylinders met luchtafkoeling. De motor, die ook thans nog zeer modern is, werd met veel zorg afgewerkt. Olie-radiotoren vindt men bijna nooit in serie-auto's. Doorgaans zijn alleen de renwagens er mee uitgerust. De kleine Volkswagen heeft er echter een ! Hieraan moeten we toegeven, dat het een hele zaak is 25 P.K. met een cylinderinhoud van 1100 cm³ te bereiken, en de reprises zijn niet schitterend. Alles werd in het werk gesteld om de motor te remmen en hem aldus een lang leven te verzekeren. De compressie werd op 5,8 gebracht en de motor doet maximum 3.300 toeren per minuut.

De nieuwe versnellingsbak was een aangename verrassing. Versnellen of vertragen is met deze nieuwe versnellingsbak heel makkelijk, en ieder handig chauffeur kan uit deze auto werkelijk het maximum rendement halen. Over één ding zijn we echter niet tevreden : De tweede en derde gang zijn tamelijk luidruchtig wanneer ze aan topsnelheid draaien.

De handle staat op de juiste plaats. Dat dient ook onderstreept.

MAXIMUM SNELHEID : 115 KM. PER UUR
GEMIDDELD VERBRUIK : 7 LITER

KENMERKEN

Motor : Fiskaal vermogen : 6 P.K. Cylinders : 4. Cylinderinhoud : 1131 cm³, ventielen bovenaan. Effectief vermogen : 25 P.K. met 3.300 toeren per minuut. Luchtafkoeling.
Transmissie : Achterwielaandrijving. Motor achteraan. Versnellingsbak met vier versnellingen. 2e, 3e en 4e versnelling gesynchroniseerd.
Suspentie : 4 onafhankelijke wielen. Voor- en achteraan dwarsliggende veren en torsiestangen. Hydraul. schokbrekers met dubbele werking.
Remmen : Hydraulisch op vier wielen. Handrem mechanisch op de achterwielen.
Afmetingen : Lengte : 4,05 m., h o o g t e : 1,60 m., breedte : 1,54 m.

VOORDELEN

- Een f i j n e, stevige spaarzame motor.
- Goed gesynchroniseerde versnellingsbak.
- Baanvast en uitstekende suspentie.
- Remmen werken goed en progressief.
- Stuur zacht en nauwkeurig.
- Regelbare verwarming.
- Keurige afwerking van het geheel.

NADELEN

- Reprises van de motor zijn te zwak.
- 2e en 3e versnelling maken lawaai bij hoge snelheid.
- Gevoelig voor de zijdelingse wind.
- Toegang tot de plaatsen achteraan is moeilijk.
- Uitzicht onvoldoende, vooral links en naar achter.
- Instrumentenbord onvolledig.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN NOODKREET !

DE geneeskunde en de chirurgie gingen de laatste jaren met reuzenschreden vooruit en toch zijn er nog zoveel, in schijn heel eenvoudige dingen, waar tegenover dokters en chirurgen machteloos staan. Zo is er het geval van de kleine Hans Jürgen Hartmann uit Buchholz, bij Hannover. Het begon onschuldig. De knaap moest naar de tandarts om een kleine operatie te ondergaan. De spier die de mond sluit, werd overgesneden en beide kaaksbeenderen sloten zich voor altijd. Men voerde operatie na operatie uit, doch niets vermocht het kind te helpen... Daar het een hopeloos geval is, weigert de ziekteverzekering alle verdere steun en de ouders van de knaap zijn arm. Indien Hans Jürgen naar de bergen kon voor enkele maanden, ware het mogelijk dat er een verbetering in z'n toestand zou intreden, doch dat kost geld. De familie vraagt daarom dringend om hulp.

Op 130 millioen mensen na, kan men niet zeggen hoeveel aardbewoners er zijn...

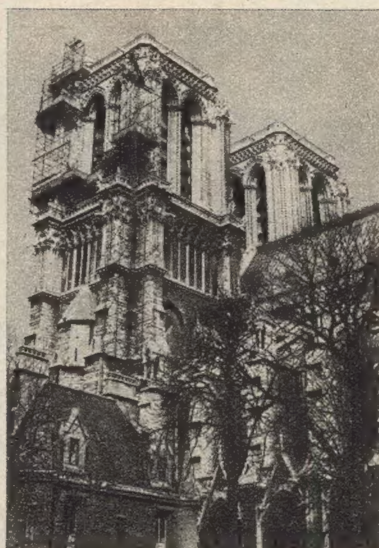
UIT het UNO-Jaarboek blijkt dat de totale wereldbevolking op ongeveer 2.499 millioen wordt geraamd. Hiervan wonen er 191 tot 208 millioen in Afrika, 332 tot 340 millioen, in Noord- en Zuid-Amerika, 1,243 tot 1.346 millioen in Azië, 394 tot 398 millioen in Europa en 13,1 tot 13,5 millioen inwoners in Oceanië.

De gekende piloot Cocquyt was de eregast van een feest voor de lezers van « Tintin », gegeven met de medewerking van Radio-Luxemburg.

EEN DODE WERD WEER LEVEND !

IN het hospitaal van Los Angeles werd een man binnengebracht met zeven meswonden in het lichaam, waarvan een in het hart. Terwijl de dokter de wonden verzorgde, hield het hart op te slaan... De dokter opende de borstkas van zijn patient en masseerde het hart gedurende anderhalf uur en zie, het begon weer normaal te werken. Alhoewel de toestand van de gewonde nog steeds zorgen baart, hebben de dokters veel hoop hem te redden.

De Notre-Dame van Parijs kent in alle seizoenen veel succes en toch staat ze nog niet op de lijst van de monumenten, die ieder jaar een vermeldenswaard aantal bezoekers ontvangen. Vorig jaar kwamen er b.v. 1.250.094 nieuwsgierigen naar de Eiffeltoren, 589.500 toeristen bezochten het Louvre en het Museum van Moderne Kunst kreeg 64.300 vreemdelingen tussen zijn muren.

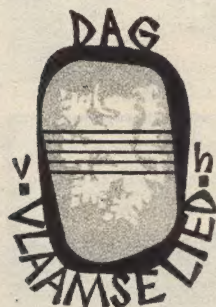
ZIJN LAATSTE RIT

VIER uren lang zaten gewapende politiemannen met een tram een andere tram na, bestuurd door een gewezen tramman die de wagen had gestolen uit heimwee naar zijn vroeger baantje !

Na afloop van de normale dienst had de 33-jarige Franz Ponwieser zich van de tram meester gemaakt. Hij hield stil voor de cafe's en de bars en nodigde de bezoekers hiervan uit om gratis een ritje door de stad te maken. Ponwieser had zijn baantje moeten laten staan om gezondheidsredenen, doch het verlangen nog eens een tram te besturen, was plotseling zo heftig geworden, dat hij er stiekum een wegnam en de stad in reed...

De directie van de Weense tramway wou niet dat er veel omhaal over de zaak werd gemaakt en daarom liet de politie haar auto's staan en zette de tram per tram na...

MET het oog op de liederavonden en zangherhalingen, in voorbereiding tot de « Dag van het Vlaamse Lied », werd door het Algemeen Secretariaat een keurig zangbundeltje uitgegeven dat slechts 3 frs. kost en te bekomen is bij het Secretariaat Dag van het Vlaamse Lied, Poincarélaan, 79, Brussel.

VINDINGRIJKE BELASTINGAMBTENAREN

DE gekste berichten komen niet altijd, maar toch vaak uit Amerika. De staat Connecticut wenst een belasting te heffen op te dikke en te grote mensen. Ook op de grote voeten zou een belasting geheven worden. In Connecticut zal het dus weldra uit zijn met « op grote voet te leven » !

Een heldhaftig Man

EEN landbouwer uit Waasten stond met zijn gespan voor een gesloten overweg, toen zijn paard plotseling op hol sloeg. De smid Gerard Reynaert, die zulks bemerkte, wou het dier tot staan brengen. Hij werd echter door het paard tegen de straatstenen geslingerd. Met diepe hoofdwonden opgenomen, stierf hij tien minuten later.

BINNEN TWEE WEKEN WORDT « KUIFJE » WEER MOOIER !...

Deze foto werd genomen tijdens een jolig feest voor onze vrienden in het Kuifje's Theater. Jan Balis vertelt over het leven van de Zwitserse herders...

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

De maanraket is met onze vrienden heelhuids op de maan geland. Kuifje, de kapitein en ook Bobbie hebben de maangrond reeds betreden. Professor Zonnebloem komt ook...

(Wordt voortgezet.)